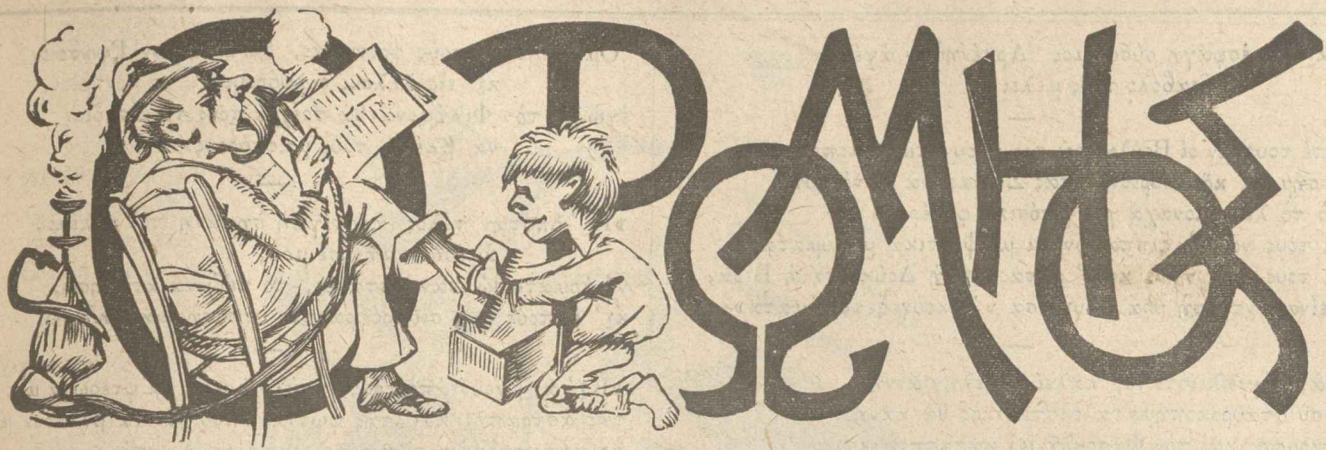

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ' τ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
θρῆνος Χρηματιστηρίου.

Ποῦντος πεντακόσα δὲν εἰκοσιέξη,
αἷμα μοῦ μυρίζει πῶς θὰ ξανατρέξη.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον τὸν καὶ πολεμικώτατον.

—
Α'

Δὲν εἶδες, ὅπως ἔγραφαν, μαινόμενα τὰ πλήθη,
δὲν εἶδες κυανόλευκον ἐθνόσημον 'στὰ στήθη,
δὲν ἄκουσες ξεφωνητὰ κι' οὐρανομήκη ζήτω
κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω.

Δὲν εἶδες, ὅπως ἔγραφαν, σημαίας Μακεδόνων
καὶ Κρήτας κι' Ἀλβανούς,
καὶ νὰ κατέρχωνται σκιαὶ περικλεῶν προγόνων
ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.

Ἦλθες 'στὴν γῆν τοῦ ραχατιοῦ ἐξαίφνης προσβληθεῖσαν
ἀπὸ πολέμων λύσσαν,
ἄκου τῆς σακαράκκας μας πῶς τρίζουν 'στὰ φικάρια,
καὶ ψάλλοντ' ἐμβυτήρια,
ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερόν, ὡς πότε παλληκάρια,
καὶ τόσα νικητήρια.

Εἶδες καὶ τὸν Κερδόναρον τὸν ἀρχικαγκελάριον
ὥχρον καθὼς σουδάριον
νὰ σοῦ φωνάζῃ «Βασιλεῦ, σὺ βοηθὸς γενοῦ,
γιατὶ τοὺς ὑπηκόους σου τοὺς ἔχει πιάσει μούρλα,
δὲν ξέρω τί τοὺς ἔστριψε τὸν ἀμυγλὸ των νοῦ
κι' ἄρχισαν πάλιν νὰ βροντοῦν πολεμικὰ ταμποῦρλα.

»Σὺ, Βασιλεῦ, βοήθησε, κι' εἰς ὅσους 'δῆς μὲ φρόνημα
'πὲς τοὺς νὰ κάνουν φρόνιμα,
καὶ μήτε νὰ φορτώνωνται σ' ἐμένα κάθε τόσο
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο,
καὶ νὰ ζητοῦν 'στὰ σοβαρὰ τουφέκια νὰ τοὺς δώσω
καὶ λόγο νὰ τοὺς βγάλω.

»'Πὲς τοὺς πῶς τώρα τνίγεται μὲ τὸν συμβιβασμό,
'πὲς τοὺς ν' ἀφήσουν τῆς φωνῆς καὶ τὸν παροξυσμό,
ἄλλοιῶς ἂν μὲ φορτώνεται τὸ φλογερὸ χαμῖνι
ἐκεῖνος ὁ συμβιβασμὸς ἀτέλειωτος θὰ μείνῃ,
κι' ἐνόσω, φίλε Βασιλεῦ, αὐτὸς δὲν πέρνει τέλος
ἀδίκως σκούζουν γι' ἄρματα κι' οἱ φοιτῆται κι' ὁ Μπέλλος.

»Κατεύνασε κι' ἡσύχασε τ' ἀνήσυχα μῆλα των
κι' ἄς ἔλθουν 'στὰ καλά των,
'πὲς τοὺς εἰρήνη πῶς γελά παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
πῶς δὲν ἐσφάγη πουθενὰ μήτ' ἑνὰς καὶ Ἀρμένιος.

μά κι' ἂν ἐσφάγη σύσσωμος Ἀρμένηδων ἀγέλη
τί διάβολο τούς μέλει ;

»Εἰπέ τους ἂν οἱ Βούλγαροι φωνάζουν πῶς σκοπεύουν
κἂν σήμερα κἂν αὐριον ὅτ' ἄς Σέρρας νὰ κατέβουν,
αὐτὸ τὸ λένε μοναχὰ γιὰ μπόσιση φοβέρα,
'πὲς τους νὰ μὴ ξιππάζονται μὲ ψεύτικα μηνύματα,
'πὲς τους πῶς ἦλθε κατ' αὐτάς κι' ἡ Δούκισσα ἡ Βέρα,
κι' εἶναι ἔντροπή μιὰ Δούκισσα ν' ἀκούη ξεφωνήματα».

Αὐτὰ, Μεγαλειότατε, λαλεῖ ὁ Δεληγιάννης,
καὶ σὺ σταυροκοπήματα ἐκστατικὸς θὰ κάνης,
θ' ἀκούσης καὶ τὸν Φασουλῆ μὲ κάτασπρη κονιάρδα
νὰ ξεφωνίζει βάρδα,
καὶ νὰ σφυρίζη θούρια μετὰ τῶν φοιτητῶν,
καὶ φ τ ο ὕ ἄ λ ἄ μ π ε λ ἰ ἄ θ ε ρ σ ι ν θ ἄ ᾄ ῃς καθ' ἑαυτόν.

»Τὶ μυῖγα τούς ἐκόλλησε κι' ἔτσι χωρὶς αἰτία
γυρεύουν πάλι φάλαγγα, σπασμούς κι' ἐπιστρατεία ;
'Ἄμμ' δὲν καθόμουν ἔξω,
ἀλλ' ἀπὸ τώρα ἱγύρισα μὲ τούς μουρούς νὰ μπλέξω ;

» Ἀκοὺς νὰ θέλουν πόλεμο κι' ἐράνους γιὰ τουφέκια,
μπαρούτι καὶ φυσέκια ;
'Ακοὺς ἐράνους νὰ ζητοῦν μὲ τόσο σοβαρὸ
σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
ποῦ τὴν πεντάρα του κανεῖς γιὰ λίρα τὴν μετρᾷ ; ...
ἄς εἰμπορούσα νὰ φευγα καὶ πάλι γιὰ λουτρά,
νὰ ξαναἰδῶ τούς Γάλλους μου, ποῦ δι' ἀνθῶν μ' ἔρρανον,
κι' ὅχι ν' ἀκούω τούς Ῥωμηοὺς νὰ μοῦ φωνάζουν ἐρκανον.

«Τὶ διάβολο τούς ἐκόλλησε καὶ πόλεμο μοῦ ψάλλουν
καὶ θέλουν τὸ ταξειῖδι μου ξυνὸ νὰ μοῦ τὸ βγάλουν ;
'Εγὼ καλὰ τοὺς ἄφησα μὲ κορδονομπουνάτσα
καὶ τώρα τεῖναι τοῦτο ;
ἀλήθεια δὲν ξανάγινε ὅτ' ὁ κόσμος τέτοια ράτσα
ν' ἀνάβῃ ὅτ' ὁ μενούτο».

Β'.

'Ηλθες, Μεγαλειότατε, χαρὰ κι' ἐλπίς μας μόνη,
καὶ γαργαλίζει πόλεμος τὴν ὁλὴν μας ψυχὴ,
μὰ κρίμα πῶς δὲν ᾤρεθαλες ποζάτος ὅτ' ὁ μπαλκόνι
νὰ μᾶς εἰπῇς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ,
κι' ὅλων ἡ σκούριας νὰ πετοῦν ἀπάνω ὅτ' ὁ ἀέρα,
ποῦ νὰ μὴν παύῃ τοὺς σταυροὺς κι' ἡ συγγενὴς σου Βέρα.

Κι' ἡ Δούκισσα νὰ σ' ἐρωτᾷ γιὰ τὴν βογγᾶ τ' ἀσκέρι,
καὶ σὺ τῆς Βέρας νὰ τῆς λὲς πῶς πατριώται βέροι
ζητοῦν ἐράνους γι' ἄρματα μὲ κόρδωμα θρασύ,
καὶ νὰ γελᾷ κι' ἡ Δούκισσα, καὶ νὰ γελᾷς καὶ σὺ.

'Ἄλλ' εἶπε κι' ὁ Διάδοχος : καθ' ὃν κκιρόν, πατέρη,
δὲν ἦσαν ἐδῶ πέρη,
διορισμῶν καὶ παύσεων ὑπὲρραψα μὲ θάρρος
διπλώματα πολλὰ,
μὰ τῶρ ἀνάλαβε σὺν πρὶν τοῦ θρόνου σου τὸ βάρος
καὶ κάνε τους καλὰ.

»Πατέρη, καλῶς ὦρισες... ἐνώπιόν σου κύπτω,
κι' ἂν γιὰ πολέμους ἴλυσσάζαν ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω.

'Ομίλει σὺ ὅτ' οὐκ οὐκ φοιτητὰς, ὅτ' ὁ κύριον Γενναῖον,
κι' εἰς ἄλλους διαφόρους...
ἐγὼ μὲ τὸν Φιλήμονα θὰ τρέχω πρὸς τὸ Σταδῖον
νὰ βλέπω τοὺς μαστόρους.

»Κι' ὅποταν τέλος ἡ στιγμή σημάνη τοῦ πολέμου
ἀμέσως μὴνυσέ μου,
ν' ἄρματωθῶ σὺν ἀσταχὸς, τὸ πόδι νὰ κτυπήσω,
κι' ἐμπρὸς σὰς σιδηρόφρακτος ἱππότης νὰ πηδήσω.

»Κι' ἄς βγοῦν ἀπὸ τοὺς σταύλους μας τὰ φτερωτὰ μας ἀπὸ
τῆς ἀστραπῆς καὶ τῆς φωτιᾶς, ποῦ δὲν τὰ βλέπουν μάτι,
ἄς καταστράψῃ φλογερὰς ρομφαίας ἡ λεπίς,
ἄς χλιμιντρίσουν τάτια μας, ἄς μὴν τοὺς βάλουν σῆλα,
καὶ σὺ καβάλα ὅτ' ὁ φωτιᾶς, κι' ἐγὼ ὅτ' ὁ ἀστραπῆς,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ ὅτ' ὁ κορφή κανέλα».

'Ηλθες προστάτης ὕπατος
σὲ τόση δυστυχία,
κι' ἀρχίζει κι' ὁ περίπατος
εἰς τὴν Δενδροστοιχία.

'Ηλθες μὲ χάδια καὶ φιλιὰ
ὅτ' ὁ τακτικό σου χιμαδιό,
κι' ὅλοι φωνάζουν «Βασιλῆα,
καλῶς ὅτ' ὁ μάτια σου τὰ δρό».

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Σήκω μαζί μου ὅτ' ἄρματα, βρέ Περικλέτο βῶδι,
καὶ ὅτ' ὁ σὸν σοφὸ μὴν κάθῃσαι σὺν μπῆς σταυροπόδι.
'Πῆρε φωτιά τὸ φρόνημα τῆς λάλου πρωτευούσης
κι' ἔλα καὶ σὺ ν' ἀκούσης
παιᾶνας, ἐμβατήρια, καὶ πάταγον καὶ κτύπον
τῶν περιπόλων τῶν πεζῶν καθὼς καὶ τῶν ἐρίπων.
Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μέγας χαλασμός
καὶ γοῦπος καὶ σεισμός,
μέσθ' ὅτ' ὁ σκότος τὸ πυκνὸν σὺν φάρος σελαγίζει,
ὁ Σπύρος Λάμπρος ὁμιλεῖ καὶ τὸ καταφλογίζει,
κι' ἐγὼ μὲ βῆμα πτερωτὸν
τρέχω σ' ὁμίλους φοιτητῶν
γενναῖον ἐνθουσιασμόν κι' ἐκεῖ νὰ διασπείρω
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὁφάναξα «μωρὲ μὰ μπράβο, Σπύρο».
'Ο λιγυρὸς ἱστορικός τὰ στήθη πυρπολεῖ
κι' ἐγὼ κι' ἕνα ψήφισμα πολέμικόν πολὺ.

Πρὸς πολέμους ὁ νοῦς μας ἐστράφη
καὶ πρὸς ἄθλα παλῶν κλασικῶν,
καὶ τὸ ψήφισμα πρῶτ' ὑπογράφει
κι' ἡ γνωστὴ Θηρεσία Ροκά.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς τόσης βοῆς
ὁ τῆς Χίου κλεινὸς Κοραΐς
ἀντὶ πέντας τουφέκι κρατῶν
πρὸς ἀγῶνας τοὺς νέους καλεῖ,
κι' ὁ σεπτὸς Πατριάρχης σκιρτῶν
πρὸς τὸν Ρήγαν Φερραῖον λαλεῖ.

Μπόρα μ' εὗρηκε ξαφνικὴ μὲς ὅτ' ὁ πολλὴ σκοτεινὰ μου,
μοῦ φεύγει τὸμπρελῖνο μου, πέφτ' ἡ καπτελαδεύρα μου.

Σήκω μαζί μου ὅτ' ἄρματα, παντοῦ πολέμου κήρυγμα...
πηγαίνουμε ὅτ' Ἀνάκτορα μὲ μάχιμον ἀέρα,
'ρωτοῦμ' ἐκεῖ ποῦ ᾤρεθαλες τῶν πόθων μας τὸ στήριγμα
καὶ μερικοὶ μᾶς ἀπαντοῦν πῶς τρώει μὲ τὴν Βέρα.
Προσμένουμε, βρέ Περικλῆ, τὸ γεῦμα νὰ τελειώσῃ
γιὰ νὰ βῇ μὲ τὰ λόγια του νὰ μᾶς ἐγκαρδιώσῃ,
ὡς ἐνῷ προσμένουμε τρεῖς ὥρες ἀποκάτω
μᾶς λὲν πῶς μόλις ᾤρεθαλες ὅτ' ὁ δεύτερο τὸ πιάτο,
κι' ἡκούσθη τότε μιὰ φωνὴ «μωρὲ μὰ τεῖναι τούτα ;»
καὶ μὲ παλμούς ἐπρόσμεναν νὰ φθάσῃ καὶ ὅτ' ὁ φρούτα.

'Ἄλλ' ὅταν ἐφθάσε κι' ἐκεῖ
μᾶς λὲν γελῶντες Αὐλικοί

πῶς δὲν ἔμπορεῖ καὶ μιὰ στιγμή τὴν Δούκισσα ν' ἀφήσῃ,
ἐν τούτοις πρὸς τῶν φοιτητῶν τὸ σῶμα παραγγέλλει
νὰ στείλῃ μὴν ἐπιτροπὴν νὰ τοῦ διασαφήσῃ
τί τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὸ Στέμμα θέλει.

Κι' ἐνῷ γίνονταν μέγας θόρυβος
ἐγὼ σκοπεύω ὅτ' ὁ δέντρον πέρα
σὺν τῇ νὰ τρώῃ ὁ Κωνσταντῖνος
μὲ τὴν Αὐλὴν του καὶ μὲ τὴν Βέρα.

Οὐχ ἦττον τοκοφῶν πολλοὶ κουμποῦρι
κι' ἀρχισε τότε φρικτὴ παρλάτα,

κι' ὅλοι μας 'λέγαμε γιὰ καλαμποῦρι :
«σὶ νὸν ἐ Βέρα ἐ μπέν τροβάτα».

Ζήτω τοῦ Διαδόχου μας, τὰ χέρια μας κτυπάμε,
καὶ μιὰ καὶ δὴδ' ὅτ' ὁ Θόδωρο τὸν πολεμάρχο πᾶμε,
ἐκεῖνος ὅμως εὐτυχῶς δὲν εἶχε μουσαφίρη
κι' ἐβγήκε 'στὸ παράθυρο σὰν ἄστρο, σὰν ζαφεῖρι,
καὶ λόγον ἐξεφώνησε 'στὸ πλῆθος παραχρῆμα
ὅποταν κάποιος ἔκοψε τοῦ λόγου του τὸ νῆμα,
κι' ἀνέκραξε μὲ τόνον
πῶς ἔργα θέλει μόνον.

Λέγει πρὸς τοῦτον Θεόδωρ ψηλόλιγνος σὰν βέργα :
«τίς εἶσαι σὺ ὁ προπετής, ὅπου γυρεύεις ἔργα ;
μήπως δὲν ἐργαζόμεθα κι' ἐμεῖς ὡς τὰς μελίσσας ;
ἢ μήπως δὲν ἐπαύσαμεν πολλὰς διδασκαλίσσας ;
'Ενόσω χαίρω, κύριοι, τῶν Βουλευτῶν τὴν πίστιν
ἀμφιβολίαν πρὸς ἐμὲ μὴν τρέφετ' ἐλαχίστην,
κι' οὐτ' ἔχετε δικαίωμα καὶ τώρα καὶ ποτὲ
δι' ἔργα νὰ φωνάζετ', σφριγῶντες φοιτηταί.

»Πρῶτα νὰ καταρτισθῇτε
Συνταγματικοὶ πολῖται,
πρῶτα τὸ καψο-Σύνταγμα νὰ μάθετε νεράκι
καθὼς τὸν Θεωδράκη,
κι' ὕστερα νὰ γυρεύετε πολέμων πατατράκα
κι' ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ πρῶην Σακαράκα.

«Ἀψυχος δὲν στέκω λίθος
κι' ἂν 'στὸ νεαρόν σας στῆθος
ὁ σπινθὴρ δὲν ἀπεσβέσθῃ
τῆς προγονικῆς ἀνδρείας,
τό 'δικό μου ἐκορέσθῃ
ἐξ ἀτμῶν φιλοπατρίας.

»Πρῶτος μ' ἐνθουσιασμόν
εἰς τοὺς πάλαι χρόνους τρέχω,
καὶ τὸν πατριωτισμόν
μονοπῶλιον τὸν ἔχω.

»Καὶ νῦν, νεότης ἀγαστή, πρὸς ἔργων δρᾶσιν σύρε,
κι' ἂν 'στὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου μου θυμὸς μὲ παραπῆρε
καὶ τὴν φωνὴν κατέπνιξα τῆς δρώσης ἡλικίας,
ἃς τύχω τῆς συγγνώμης σας καὶ τῆς ἐπιεικείας.
Χωρὶς νὰ θέλῃ κάποτε κι' ὁ πιὸ καλὸς θυμόναι
καὶ πάντοτε 'στὰς ἐκλογὰς ψηφίζετε Κορδόνι.
Αὐτὸς ὁ λόγος, φοιτηταί, πρὸς τὸ παρὸν ἀρκεῖ...
κακὸς μπελᾶς μοῦ γίνατε καὶ σκόλοψ ἐν σαρκί.»

Εἶπεν αὐτὰ γοργὸς γοργὸς
ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
κι' ἐκλείπει τὸ παράθυρο κι' ἐπῆγε κι' ἐκοιμήθη
κι' ἠλέκτρισε τὸ σθένος του κι' ἐμὲ τὸ σαμιαμῦθι.
Κι' ἔσπευσα 'στὴν 'Ομόνοϊαν μεθ' ὅλων τῶν οὐμίλων,
καὶ πρὶν ταχὺς 'στὸ τέμενος γυρίσω τῶν Μουσῶν
ἀκουσα τὸν Γεννάδιον, τὸν πάντοτε στωμύλον,
νὰ ρητορεύῃ πρὸς πολλοὺς εἰς τὴν διὰ πασῶν,
κι' ἐνῶ τὸν λαῦρον ρήτορα χειροκροτοῦσαν ὅλοι
ἐκεῖ κοντὰ μας ἔξαφνα ἐδρόντησε πιστόλι,
ἃ' ὡς ἐννοεῖς μ' ἐτρόμαξε τῆς πιστολιᾶς ὁ κρότος
κι' ἔφυγα πρῶτος πρῶτος,
τί δὲν εἶναι φρόνιμον, βρὲ Περικλῆ γομάρι,
νὰ μὴν ψηφᾶς οὐδέποτε τὸ δόλλιο σου τομάρι,

ἀλλὰ νὰ ρίπτεσαι θρασύς ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων
κι' εἰς πόλεμον νὰ φονευθῇς 'Ελλήνων κατ' 'Ελλήνων.

Π. — Δέκα χρονάκια, Φασουλῆ, ἐπέρασαν ἀφ' οὗτου
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν ὁ μέγας Κορδονάτος
ἐπτέρωσε τὸ φρόνημα τοῦ κάθε πατριώτου
καὶ τὴν φυλὴν ἐνίκησε τοῦ Κρούμου κατὰ κράτος.
Καὶ τώρα πάλιν 'στὸ φτερό κυττάζει τὴν πατρίδα
καὶ κάνει τῶν πολέμων του τὴν δεκαετηρίδα.
Κι' ἂν 'στὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς δεκαετηρίδας σου
ὡς σύμβολον τῆς λίμας σου καὶ τῆς ἐφημερίδας σου
καὶ κολοκύθι σοῦστειλαν οἱ Καλαματιανοί,
ποῦ βλέπωντάς το 'φώναζες : «Χριστούλη μου βοήθα,
θαρρῶ πῶς δῶρον ἔπρεπε κι' εἰς τοῦτον νὰ γενῇ
ὡς σύμβολον πολεμικὸν μιὰ νεροκολοκύθα.
Φ. — Τὴν δ' ἐπομένην, Περικλῆ, ὀφίας γενομένης
θρῆνος 'στῆς Μπόρσαις ἐγίνε τῆς ὅλης οἰκουμένης,
κι' ἐπῆραν τὸν κατήφορο λογῆς λογῆς χαρτιά,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος γεμάτος μὲ φωτιά
ἐκάλεσε τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν
εἰς τρίωρον συμβούλιον, τὰ μᾶλα μυστικόν.
Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ σοφός, ὅπου τ' ἀπέξω κρίνει,
μὴν ἐνοχλῆσαι, τοῦλεγε, καὶ μάθε, μὴ κάρω,
πῶς πάλιν ἡ παγκόσμιος ἐστερεώθ' εἰρήνη
κι' ἂν δὲν πιστεύης, Πρόεδρε, σοῦ δίνω καὶ καπάρω.
Δακρύσας δ' ὁ Θεόδωρος ἡσπᾶσθη τὸν Σκουζέ,
κι' ἐχλεύασαν ἀνηλεῶς τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας,
καὶ τὸν Ἑγγλέζο Σώλσβουρν τὸν πῆραν 'στὸ μεζέ
καὶ μποῦφο τὸν ἀπέδειξαν πολιτικῆς γελοίας.
'Αλλ' ὅμως ἐφθασε καιρὸς ν' ἀφήσωμε τὰς τεῖα
καὶ νὰ δουλέψῃ προσευχὴ μεγάλη καὶ νηστεία.
'Εχεις δὲν ἔχεις πρόσφερε νὰ πάρωμε τουφέκια,
δι' ὅλους δίαϊτ' αὐστηρά, νὰ λείψουν τὰ μπιφτέκια,
ζακουσκαις γιὰ τὴν ὄρεξι, χαβιάρι, χοιρομέρι,
καὶ κάθε βράδυ τακτικά καὶ κάθε μεσημέρι
ὀλίγον μέλι ἄγριον καὶ κάμποσαις ἀκρίδες
ἔστω τροφή πολυτελὴς καὶ καθενὸς τρανοῦ
κι' ὅσων φερμάρουν τὸ ψωμί μὲ μάτια σὰν γαρίδες
καὶ τὸ νομίζουν, Περικλῆ, γιὰ μάννα τοῦρανου.
Αὐτὰ κι' ὁ νέος Πρόδρομος προτείνει Καραπάνος,
ποῦ μὲ τῆς νήστευαίς ἐγίνε ὡς εἶδος πελεκάνος.
Καθένας δι' ἐξόδων του ἃς πάρῃ τάρματά του,
καὶ τώρα μὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ἃς πᾶμε, Περικλέτο,
μὲ φάλαγγος κασκέτο
νὰ κάνωμε σὰν κι' ἄλλοτε καντάδα 'στὸ Παλάτι...
Π. — Μὰ πρὶν νὰ πᾶμε γυρίσε νὰ φᾶς δὴδ' οὐ τρεῖς 'στὴν πλάτη.

Ἀπορροβὼν ἐγκρίτου φίλου μετὰ κόρης ἐπιζήλου.

Ὁ Νίκος Καλικύννης μας, γιάτρος σπουδῆς σπανίας,
λεβέντης ἐκλεκτῆς ψυχῆς καθὼς καὶ διανοίας,
'στὴν Λάρισα μᾶς ἐφυγε μὲ τρόπο ἐνα βράδυ
κι' ἠρραβωνίσθη μὲ χρυσὸ κορίτσι κατ' αὐτάς,
μὲ τὴν Κατίνα δηλαδὴ τὴν τοῦ Δημητριάδη,
πλουσίαν ἀπὸ θελγῆτρα, παράδες κι' ἀρετάς.
Κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακρὰν εὐχήθησαν ἐταῖροι
ραντίζωντάς τους κρίνα
ὅ,τι καλὸ κι' ἂν ἔχ' ἡ γῆ νὰ τῷ χῇ τέτοιο ταῖρι,
ὁ Νίκος κι' ἡ Κατίνα,
κι' ὅταν πῶν γάμων ἡ λαμπὰς χαρμόσυνος ἀνάψῃ
ἔ! τότε πλέον κι' ὁ «Ρωμῆος» ἀφεικτικὸς θὰ τὸ κάψῃ.